

Po perli perla opadá,
navléká perla se nová,
však vjedno pojí všechny je
ta prostá lidskosti slova.

Z objetí jejich vyšínout
nemohou světů se osy,
a je v nich lesk a je v nich stesk
jak večer v krůpěji rosy.

Ta zatmí se, ta zaskví se,
– a pablesk, vřelý či chladný,
zdaž zemí vpit, či k hvězdám kmit,
– cos tuší – však neví žádný!

SLUNCEM A STÍNEM

1875

I

PÍSNĚ

SVÉ SESTRĚ ANNĚ VESELÉ

* * *

Jako čerstvé ze studánky
píjou ženci znavení,
tak z tvých čistých, dívčích zraků
pil jsem k písni nadšení.

V jejich snivé hlubokosti
jako černá květina
zrcadlí se mládí, štěstí
a tvá duše nevinná.

Na tom květu nezvad ještě
ani jeden lupínek –
moje píseň chví se na něm
jako motýl vzpomínek!

V MÉ DUŠI TISÍC SKŘIVÁNKŮ

V mé duši tisíc skřivánek
jak v červnu z pole vzletlo,
když jetelem a modrákem
a vlčím mákem vzkvetlo.

V mé duši poupat na tisíc
je širem rozestláno
a bůhví jak – to všechno tak
přes jedno krásné ráno.

Ba dřív jsem ani netušil,
jak mohou zázrak taký
přes jedno jitro vykouzlit
dva slunka plné zraky!

V mé duši tisíc skřivánek
jak v červnu z pole vzletlo
a zpěv a květ je celý svět
a všechno volá: Světlo!

KUKAČKA VOLÁ DOUBRAVOU

Kukačka volá doubravou,
na višních květ se bělá,
pojd', milenko, se podívat,
co venku jaro dělá. –

Což, můj milý, to nevidíš?
je květ na každém suku,
a což, můj milý, neslyšíš
kukačku volat kuku?

Já slyšel zpívat kukačku,
vidím, jak strom se bělá,
však teprv tebou, miláčku,
jest jarní píseň celá. –

KDYŽ JSME PRVNĚ SAMI BYLI

Když jsme prvně sami byli,
bylo to jak sen:
jaro snilo, nebe snilo
– a já celý den.

V noci jsem si vzpomínala
na pěšinku jen,
tam kde kvetly modré zvonky,
pomněnky a rmen.

Na pěšinku, kde jsi stanul,
čet v tom zraku mém,
kde jsi řekl: „Budeš moje?“,
a já řekla: „Jsem!“

Kde jsi pravil: „Bůh ti žehnej
na každé z tvých cest!“,
a já jen ty modré zvonky
viděla jsem kvést. –

SPALA JSEM A NESPALA

K Zeyerově Písní litevské

Spala jsem a nespala,
spala-li, tož málo,
celou noc se, miláčku,
o tobě mi zdálo.

Že jsme spolu vyjeli
na běloučském koni;
vesele, ó vesele
zněly z dálky zvony.

Tam k našemu kostelu
kvetla cesta hlohem,
má matička volala
z dálky na mne „sbohem!“

K ránu jsem se vzbudila,
snilo se, či dnilo?
zvonky zní a v komůrce
všechno hlohem bílo.

Ne – to přišly družičky
se svatebním vínkem
a tvůj bílý koníček
dusal pod okýnkem.

JÁ TONU V MOŘI HLUBOKÉM

Já tonu v moři hlubokém
a tonu beze spásy,
a já nevolám o pomoc,
neb zmírám v moři krásy.

Toť moře širé, blankytné,
a já jsem na něm pánem,
tak pyšně žádný námořník
svým neplul oceánem.

Dvě oči jasné, blankytné,
toť má jsou moře širá,
v jich krásy bezdné hlubině
se s úsměvem to zmírá.

NA ÚBĚLOVÉ ČELO TVÉ

Na úbělové čelo tvé
jsem hleděl v zadumání
a myslil jsem: Tak lilie
rozkvétá v záři ranní.

V mém srdci, žitím znaveném,
vzbudilas novou víru,
tak čistý, dětský byl tvůj zrak
a pln svatého míru.

Já k prsům svým tě přivinul,
jak, sám už nevím ani –
tvé čelo bylo lilie,
mé slzy rosa na ní.

SLADCE DŘÍMEJ

Sladce dřímej, dívko moje,
zlý ať sen ti neublíží;
na tvé lůžko do pokoje
jenom tichá luna shlíží.

Kadeře se vlní zlaté
v tichém, volném oddychání,
na prsou máš ruce spjaté,
na rtech blahé pousmání.

A jak teď se luna chvěje,
zašeptají ústa chvílí;
po špičkách to k tobě spěje
lásky anděl sněhobílý.

DO HLUBIN TVÉ DUŠE

Do hlubin tvé duše,
v tůň tvých myšlenek
skláním se jak v řeku
stvolek pomněnek.

Chtěj si nebo nechtěj,
leť neb zvolna pluj,
musíš ve svém nitru
chovat obraz můj.

A i když mne urveš
z břehů beze stop,
tvoje náruč měkce
odnese mne v hrob.

TICHOUNCE, ZTICHA

Tichounce, zticha, tak tiše
v soumraku usíná zem,
větrík jen travinou dýše,
červánky loučí se s dnem;
než hvězdy zaplanou z výše,
skloň hlavu na srdci mém.

Zlehounka, zlehka tak chýlí
nad horský potok se květ;
slyšíš, ty květe můj bílý,
srdcem to bouřit a chvět?
slyšíš, jak zalkalo chvílí,
ke rtu jak tiskne se ret?

Ten sladký okamžik snění
mne blažit nech jej, ó nech!
v mých prsou utiší chvění
tvůj klidný, dětinný dech;
a svět ať v ráj se ti mění
v tvých čistých, andělských snech!

JIŽ MOŘE VOLÁ Z DÁLKY

Již moře volá z dálky,
u břehu čeká loď,
mé dítě, tedy sbohem –
už neváhej a pojď!

Přes moře žití pluje
tak mnohá loď i vrak,
mé srdce půjde s tebou
jak s lodí mořský pták.

I až je nenadále
vod bouřných zhlítí kruh,
pluj, dítě, mužně dále
a chraň tě věčný Bůh!

TVŮJ RUŠIT MÍR -

Tvůj rušit mír, nač bych to chtěl,
ty moje růže bílá!
Ó, sni ten květinový sen,
jaks dodneška ho snila.

Sni, jako v tichou letní noc
svůj sen má poupě svěží,
když bílá záře měsíčná
se na lupíncích sněží.

Já pozdní poutník zastavil
se u tebe jen v mále, -
až den tvůj zoří zakmitne,
ty vzkvěť - já půjdu dále.

Však budu na tě vzpomínat,
až utrhnou tě za dne,
a někomu tvůj poslední
list zvadlý z ruky padne. -

LEŤ SI DÁL

Leť si dál, kam blaho tvoje
odnáší tě teď,
nestačí ti srdce moje,
hledej jiné - leť.

Svět je velký, svět je širý,
dost jich najdeš, vím,
což ti dnes ten koutek sirý,
jemuž bylas vším!

Leť si dál, kam blaho tvoje
odnáší tě teď,
hrdličko, ty duše moje,
leť si dále, leť.

Ale až se mraky sklenou
tam, kde teď je jas,
s tou perutí unavenou
vrať se ke mně zas.

USMĚJ SE, USMĚJ!

Usměj se, usměj, hrdličko sivá,
tím tichým, drobným, srdečným smíchem,
tak jako zjara rozhlaholívá
hrdliččin smích se doubravy tichem.

Usměj se, usměj, jenom tak málo,
co blýskne rosa na ratolesti –
tak jen, by se mi o jaru zdálo,
o jaru, slunci a o mžiku štěstí! –

JAK SLUNCE NA LADECH

Jak slunce na ladech
na jarní padá květ,
tak polibky mé nech
se chvěti na tvůj ret.

To není motýl, věř,
to nejsou roje včel –
v květ nesmí padnout šer,
květ nesmí ztratit pel.

Jak ve květu i v tvých
buď prsou svatý klid,
bys o těch polibcích
kdys mohla blaze snít.

DO DÁLI, DO DALEKA

Do dále, do daleka
mne dnes to volá zas –
tam někdo na mne čeká
tak dlouhý, dlouhý čas.

Kdys v noci v širém moři,
jak měsíc v něm se lesk,
já zřel dvě tmavé oči
a slyšel tichý stesk.

Pojď k nám! – to šumí z moře;
já řekl: Ještě ne –
a jako přízrak zniklo
to v hloubi bezedné.

Má loď, ta jela dále,
já šťastně přistal v břeh,
já zapomněl těch očí
ve mnohých, blahých dnech...

– Dnes jako v moři blýská
se mhou měsíčný jas –
a z daleka to stýská
a volá mne to zas.

KDYŽ TICHÁ NOC SE NA ZEM SKLÁNÍ

Když tichá noc se na zem sklání
a první hvězda vychází,
tu z jasnošera sestupují
v mou duši zašlé obrazy.

Jak mlhy jdou, když luhem táhnou
ti hosté tiší, bezděční,
ten na hlavě má gloriolu
a jiný věnec smuteční.

A na jich vážné tváře line
hvězd dalekých se sněžný jas –
Vy dávno zašlé upomínky,
co vracíte se ke mně zas?

I cítím, jak se zrak mi kalí.
Teď mizí v blankyt daleký –
a jest mi, jak by lépe bylo
už s nimi tam být na věky.

VY OČI DÁVNO ZAVŘENÉ

Vy oči dávno zavřené
všem slastem už i bolu,
co hledíte v té vzpomínce
tak teskně na mne dolů?

Za vámi není myšlení,
před vámi touhy není,
však utkvět ve vás zůstalo
to milující snění.

Vy oči tmavé, zamžené,
tak snící, kdys jak živý –
snad přec tou láskou nemroucí
jste kdes mne pamětlivý!

KDYŽ TAK TO BYLO SOUZENO

Když tak to bylo souzeno,
nuž tedy sbohem budiž!
Ty spíš v svém hrobě hlubokém
a víc se neprobudíš. –

Tvé srdce ani vzpomínky
už lásky nepocítí,
ty zapomnělas pod travou
– já zapomenu v žití.

Ta tráva nechce uvadnout –
já dlouho plakal na ní,
než děl jsem: Navždy sbohem buď
– a nikde na shledání!

NA PERUTÍCH MYŠLENEK

Na perutích myšlenek,
málo cestu znaje,
vyletěl jsem úsvitem
kams ku branám ráje.

Nebe bylo hluboké,
cesta byla dlouhá –
mnohá s křídlem zlomeným
potkala mne touha.

Já jak letěl nahoru,
ona střemhlav dolů.
Vzkřikla jen: Však sejdeme
navečer se spolu!

ZADUL VICHR NA PODHÁJÍ

Zadul vichr na podhájí,
pták zazpíval v šerém hvozdě,
sníh poléтал v šedém kraji
– zpíváš, ptáku, pozdě, pozdě!

Zpívej! – ne tak zádumčivě,
zpívej trochu veseleji;
vítr duje dnes tak divě,
křídla se ti mrazem chvějí!

Co je po tom v světě komu,
já si zpívám v šerém hvozdě,
chorý pták na suchém stromu –
zpívám proto, že je pozdě.

JÁ BLUDNÝ JEZDEC PLÁNÍ JEL

Já bludný jezdec plání jel,
to pustou, šerou plání,
a nikde květu nebylo,
jen poušť a mraky na ní.

To nebyl div, že v pozdní noc
jsem znaven klesal steskem,
to nebyl div, že jsem si přál
těch mraků zhynout bleskem.

Však mraky jako z ocele
tu stály jen a stály,
a vůkol modré bludičky
jen plály, plály, plály. –

TU MALOU, DROBNOU PÍSNIČKU

Tu malou, drobnou písničku
mi zazpívejte dnes,
jak drozd ji večer zazpívá,
než ztichne pustý les.

Tu malou, drobnou písničku,
již slýchal jsem tak rád,
když navečer jste, matičko,
mne ukládala spát.

V mých prsou už tak ticho jest,
jak tich ten pustý les –
Ó zpívejte! – já bych tak rád
už navždy usnul dnes.

ZAS SLADKÁ VESNA...

Zas sladká vesna širou zem
oblékla v květiny,
a já se ptal: Kde pro mne květ
je ze všech jediný?

Šel cestou jsem i lučinou,
i k horám, v skalní sluj,
a mnohý květ jsem utrhnul,
však nebyl to květ můj.

A ptal jsem se: Což neroste
květ pro nikoho z nás?
a v prsou mých kdos odvětil,
jak z mhavé dálky hlas:

„Kdes na dalekých ostrovech,
kdes v říši snů a dum. –
Zde ještě nikdo nepřítisk
jej ke smrtelným rtům!“

MÉ ŠTĚSTÍ JAKO ZLATÝ PTÁK

Mé štěstí jako zlatý pták
mi uletělo v taji,
já zašel v říši pohádek,
zdaž tam ho neskrývají.

Tam ptal jsem se jich: Štěstí mé
či neshlédli jste tady?,
a zvučný smích jak zvonků hlas
mi v odvět zazněl všady:

Dost štěstí tady skrývají
kouzelné naše hrady,
však lidské štěstí, bláhový,
to ztěžka najdeš tady!

A nejvíc dívka čarovná
se smála mezi všemi,
i chopila mne za ruku:
„Pojď, navraťme se k zemi!“

Snad tam tvé štěstí najdeme,
dí dál ta zlatovláska.
A dím: „Kdo jsi, má vůdkyně?“ –
i usmála se: – „Láska!“

BUĎ SVATÝ MÍR V TVÝCH PRSOU...

Buď svatý mír v tvých prsou, duše drahá,
a svatý mír ve snivém zraku tvém,
ty hvězdo má, k níž duch můj vzlétnout váhá –
krom modlitbou, jež chví se na rtu mém.

Mé srdce těžké v života je boji
a k oddechu bych rád odešel již,
tu vzešlas ty v té čisté kráse svojí,
a já se díval v křišťálnou tvou výš.

Ó záři, sviť tam z nebe blankytného,
v tvůj čistý jas já dívám se tak rád
a stačí mi, že z tůní míru tvého
paprsek jeden též v mou duši pad.

ZAS KVĚTY PUČÍ NA STROMECH

Zas květy pučí na stromech
a v sadu pějou ptáci,
a v dáli v skalných průlomech
zpěv kukačky se ztrácí.

Ó srdce, vzbud' se v důvěře,
tys spalo čas tak dlouhý –
slyš, jaro klepá na dvěře
a je tak plno touhy.

Pln touhy je ten smavý hled,
klín plný květné zdoby,
„Jsem jaro!“ volá, „nesu květ
i na zapadlé hroby.

A viz, jak též na květech mých
se rosná slza třpytí –
a koho nedojal můj smích,
ten není hoden žití!“

BUĎ VÍTÁNO MI NASTOKRÁT

Buď vítáno mi nastokrát,
ty mojí duše jitro, –
tak dlouho práh jsem po tobě,
až svitlo jsi v mé nitro!

Mé hvězdy jedna po druhé
mi zacházely zvolna,
a zbyla jen ta vzpomínka,
tak bolná, ach tak bolná!

Já v žádný den už nevěřil,
tak nebe bylo stměno,
tu vzešlas ty, má denice,
má duše ty – má ženo!

NA PRSOU SVÝCH NECH SNÍT MNE ZAS

Na prsou svých nech snít mne zas
ten krásný žití sen,
a kane-li mi slza z řas,
ó nech ji kanout jen!

To v květu z noci ovzduší
je rosná krůpěje –
zář očí tvých ji osuší,
jak jen se usměje.

Ó sviť mi zrak tvůj slunečný
na dlouhý, blahý den,
ať štěstí klam je bezděčný,
ať pravda – neb jen sen!

ZNĚLKY

JAROSLAVU VRCHLICKÉMU

V NOČNÍ TIŠI

Let them rave –
Alfred Tennyson

Ta píseň Tvoje cinkla jako zvonek
 kdes od kláštera v les do noční tiše,
 když na mech gnóm vychází ze své skrýše
 a měsíc plane v liliový stonek.

A vzduch je sytý vůní anemonek
 a ptáče ve svém hnízdě jenom dýše. –
 Nuž pijme s gnómy z květinové číše
 rosy a vůně, do dna, až v ten sklonek!

I ať se rvou! – co nám jsou tlumu chtíče!
 jich žold za smích i pláč; nám stačí zlatý
 ten pohár žití, písni vrchovatý,
 ten tichý svět, ta noc, ten měsíc bledý,
 ten pel jak ve vlas padá od jehnědy,
 a v teplé dlani hrstka petrklíče!

POD SNĚŽNÝM PLÁŠTĚM

Ty vzpomněls pěvců, horských velikánů,
 zdaž prostý zpěv až k nim se může vznésti?
 „Náš malý žal a naše malé štěstí“
 zda zaklepat jen můž na jejich bránu?

Ó věř, že tak! – Viz bleskem rozoránu
 tu jejich líc a slyš, zda nešelestí
 v těch rýhách květný vřes, a tuhé klestí
 zdaž nevzpíná se v balvan od balvanu?

Jen výš a výš! – až sněžné ku hranici:
 tam nad ní, jenom nebe nad hlavami,
 ti obři věčně budou čnítí sami; –
 však nemyslíš, že v bouři, blyskavici,
 a pod námi jak lidský rmut a záští,
 nás neskryjou v svém obřím, sněžném plášti? –

CO VOLIL BYS?

Co volil bys? – Shakespeara vidět, krále,
jak celý svět svou šíjí před ním sklání,
neb v Learu svém jak mušky pouští z dlaní
a mluví o životě v myšce malé?

Básníka zřít, za dary neskonale
jak svět mu všední cetky věsí k skrání,
neb tak, když napsav verš o „slitování“,
pohladil děcko bídou k smrti zralé?

Já v jeho vlasti viděl obraz starý,
jež našli kdes na ninivském hrobě:
Asyrský král tu seděl chmurný, charý,
a před ním otrok upoutaný klečí.
Král odpouští. – Ó věř, on myslil sobě,
že srdce lidské přec je slávy větší.

KOMÁŘI

Jsou srdce těžká, která v žití šeru
jen mezi hvězdami kdes najdou družky;
jsou ta, jimž stačí lesk barevné stužky,
a skáčou přes ni jako v Gulliveru.

A veselá to podívaná věru,
jak na velbloudy rostou malé mušky
a vypínají v slunci křídla, růžky
a vždycky udělají kariéru!

Jen tiše, zvolna, nikde přímé slovo; –
však fortune si za šos chytanou zdrávi.
Co do těch srdcí těžších nad olovo!
to somnambuly, donkichoti bludní:
ti utonou jako ten kámen v studni,
a komár pluje na stebélku trávy.

MĚKKÝŠI

Jen nebýt měkkým tak v té denní vřavě; –
toť nejhorší jest, neukázat rohy,
když na jehly tě bere komár mnohý,
a když má v zobci, myslí, že má v hlavě.

Ty myslíš si: „Jdu světem pohrdavě,
co lidský soud? – mám v prsou svých své bohy!“
– Ne, brachu, – ty jsi lidem přeubohý,
a bozi jinou mají starost právě.

A tam, kde v prach se rozpad motýl měkký,
kornatý šnek a rak přetrval věky
a v tisícleté na nás zevlí skále. –
Aj, říkáme to, vidíme to stále,
a přec my měkkýši jsme jako děti
a nechceme tomu nějak rozuměti.

BÁSNÍKŮM

My jen tu báseň máme za svou zbroji
a za štít pouze vědomí své práce
a na dně žití kus té rezignace,
a naděj – jenom klid po těžkém boji.

Nás blázny zvou v donkichotovském kroji,
nás, kteří bychom jejich za paláce
nedali skřítku zlaté ve pohádce,
– a za jich blaho dali duši svoji!

Přes naše sny dál svět se valí mělký
svou robotou a sobectvím a v hříchu,
a jeden bodák nazpět zavleká
o staletí, co Shakespeare vysnil velký; –
však dokud člověkem být není k smíchu,
nám dostačí – být srdcem člověka!

PŘED BRANOU RÁJE

Juliu Zeyerovi

S bran třeskotem se zavřel Eden jasný,
vstup chmurný anděl bránil země synu,
zemdlena Eva sklesla v palmy stínu
a slzy vyhrkly jí ve zrak řasný.

„Jak hrozný je ten anděl!“ – výkřik hlasný
se vydral z jejích úst. – „Ó chraň mne, zhynu!“
a muž, skráž opíraje v jejím klínu,
„Je hrozný,“ děl jak v snu, „– a přec je krásný!“

Jak chvějící se bílá holubice
upřela k muži zrak svůj zarosený;
a šli. – Pak práce pot jim skropil líce.
A večer, v kraj kdy zřel v červánků jasu
a v roli svou a v smavý zrak své ženy,
děl: „Nejsme bídni, Bůh nám nechal krásu.“

ŠTĚSTÍ

S neklidem věčným v prsou rozrytých
toužíme od té hroudy, k níž jsme spjati,
v dál do svých dnů: ti tam být chtějí svatí,
ti slunci nad hlavami bližních svých.

Nás práce sžírá, touha, vzdor a pych,
a každý středem světa chce se zvátí,
a teprv když se naši dnové krátí,
si zalháváme, že to všechno v smích.

Neb jak jsme byli, byli bychom znovu,
kdybychom věk svůj znovu mohli žít.
Jen básník nad námi se hlásí k slovu
– ač také on se minul svého nebe –:
„Ten dosti žil, kdo měl v svých prsou klid
a dvě tři šťastné tváře kolem sebe!“

PRÁCE

Trvá to dlouho, nežli vykrvácí
se srdce z toužení v tom žití ději; –
ba: Ještě krůpěj! – naše rty se chvějí,
když štěstí, mladost, naděj, vše se ztrácí.

Však blažen ten, kdo, vše kdy v zmar se kácí,
sen po snu zniká, naděj po naději,
se vrací do sebe, jak vlny spějí,
a pevnou kotvu nalézá v své práci.

Buď sebeprostší – kladivem a kosou
v paži se jev neb v myšlenkové síle
– byť nečítal ji nikdo v zásluhu:
ti šťastni jsou, kdo kropí potu rosou
ten širý svět a padnou při svém díle
jak oráč, bleskem sražen u pluhu. –

MNOHO JSEM PROŽIL

Mnoho jsem prožil v říši snů a dumy
a bojoval v té žití denní vřavě,
kol všedních bludic šel jak ve mrákavě
a viděl svit, kde slepnou lidské tlumy.

Mnoho mi v trosky zapadlo a rummy,
já přes ně dále krácel jako hravě;
jen Bůh ví, že to nešlo nekrvavě,
a On jen lidským srdcím porozumí!

Nuž, rád jsem plul tou žití poutí valnou,
v klidu i bouři, v radosti i žalu,
ač vzdálen jí, vždy k pravdě touže v duši;
a moje loď když narazila v skálu,
já jednou vzkřik – pak naslouchal jsem v hluši
kdes od přístavu na ozvěnu dálnou.

ČTYŘI ČESKÉ ZNĚLKY

I

Jsme děti věku, jenž svou bídou žije
a nedbá minula ni budoucnosti:
vrtochy bláznů jsou mu předků ctnosti,
a budoucnost? – Ať bije se jak bije!

Nám k smíchu mužnost, vroucnost, poezie
těch srdcí, jež tu tloukla v minulosti; –
u žití stolu, hoj, – teď my jsme hosti!
Ať žije mžik! – Co v hrobě, ať si hnije!

Ó pěvci, myslitelé, bojovníci,
kdož pro tu svatou českou půdu žili
a mřeli, – slyšte, s nestydatou lící
jak díme: My jsme vše – a nic, kdo byli!
Ne! – My jsme pýr a mech a plevel měkký
na balvanech, jež ční tu na vše věky!

II

Jak balvany, sterými blesky zryté,
však nepohnuté v sterých bouří sledu,
ční zvrhlým potomkům vstříc skutky dědů
chmurné a velké, přísné, obrovité. –

Kol nich obchází plémě žitím syté,
s tou hlavou pustou a s tím srdcem z ledu,
s tou v ruce chabostí, plachostí v hledu
a na čele znak hanby – nepokryté!

Kde kdys husitské pluky v boji stály,
tam chabý vnuk se políčkovat dává,
před každým šaškem trna v bázni bledé,
a i když silným býti chce – se šálí!
Aj, žeť to české slunce zapadává
a v něm se rdí jen balvany ty šedé! –

III

Nás spasí jenom skutky, žádná slova,
ať z řečniště, ať z písni slok se řinou; –
ne knihy, zpěv – krev musíme mít jinou,
čím byla kdys, když vlast má býti znova!

Co hluchým stádům píseň Kollárova –
ač tvoří svět jak Duch kdys nad hlubinou?
svým líným krokem dál se stáda šinou
v svůj osud, kdes na jatka řezníková.

Ach knihy, písně, umění a vzlety! –
až utopíme se v tiskařské černi. –
Ó stokrát větší divochů jsou čtyry,
jež s láskou k vlasti proti dělům běží;
a jak tu bez knih, bez umění leží,
v skosené žatvě – rodné půdě věrni!

IV

Kdy přijde ten, jenž čerstvou krev a šfávu
vlije v to mrtvé, omráčené tělo,
krev žití v srdce, které věky tlelo,
a přemýšlení zas v tu pustou hlavu?

Kdy ten, jenž právo zas navrátí právu
a křivdě ve tvář pěst namíří smělo
a naše hadry v kmentu změnilo
a v cáry ztrhá pýchu zlatohlavu? –

Kdy přijde ten, jenž z hrobů svalí kámen
a v ruce blesk a v zraku božský plamen
jak archanděl těch mrtvých svolá voje?
Kdy přijde, v nás kdo vzkřísí v žití víru? –
a po boji svůj lid v ovčinec míru
zas uvede jak pastýř stádo svoje? –

III

JINÉ BÁSNĚ

SVĚMU BRATRU VÁCLAVOVI

SNĚŽENKA

Na lesní mýti u závěje sněžné,
kam ještě buk své holé větve chýlí,
z žlutého mechu rosteš, kvítku bílý,
s korunkou perlí na hlavince něžné.

Tvůj každý lístek ve větru se chvěje,
jenž huče táhne z hlubokosti hvozdu; –
ty nedbáš ho – ty nasloucháš jen drozdu,
jak blízko tebe první trilek pje.

Tak ztracena tu dlíš ve svoje snění
o slunci, pohodě a jaru zlatém,
jež celou zem pokryje květným šatem
– a tebe zvadlou skryje pod zelení.

Však máš svůj den! – a zapomínáš sebe;
být jiným poslem jara tobě stačí. –
Tak čekáš těch, kdo k životu se tlačí,
a hledíc v zem – nad nimi tušíš nebe.

V LESE

V les širý, vážný, hluboký
jsem vyšel sobě jarem
a děl jsem: Nežli odejdu,
tři věci dej mi darem:

Ať nade mnou je slunce jas,
ať bouře křídly šumí,
kéž v nitru mém vždy spočine
jen dech tvé velké dumy.

A v hloubi tvé jak roste květ
a šveholí si ptáci,
ať žití krása z duše mé
se nikdy nevytrácí.

A činy mé jak stromu list
mi steltež ku oddechu;
tak kmen, když bouří vyvrácen,
dopadne lehčej k mechu.

U BRAN ŠTĚSTÍ

Tloukl jsem na štěstí brány,
jako jiní na ně tlukou; –
otevřelo, chopilo mne
tou svou vlídnou, teplou rukou.

Usmálo se. – Kolem stáli
lidé šťastní. – „Srdcem lehčí,
dělo, „vešli za mé brány.
Chceš být šťasten?“

Děl jsem: „Nechci.“

HVĚZDY

Zářné hvězdy na nebi,
plné tiché veleby,
k tmavomodrým výšinám
co mne, hvězdy, táhne k vám?

Na poušti i na moři
poutník s vámi hovoří,
věžeň, vzbuzen luzným snem,
pohlédne k vám s úsměvem.

Na dobro i zločiny
z nebes tmavé hlubiny
váš se line jas a třpyt
v naše boje i v náš klid.

Na kolébky, každý hrob
svítily jste od pradob,
přes poslední hrob i žal
vy budete svítit dál.

Němé, velké, bez rmuti
na nebeském klenutí
samy jste jak člověk sám; –
a přec nás to táhne k vám.

NIC NECHCI VÍC

Nic nechci víc než v duši klid
a žádného víc štěstí,
než co ho ptáče může mít
na květné ratolesti.

Když slunce hřeje z vysoka
a zem je pestrá květem
a vítr duje zhluboka
a mír jde celým světem.

A pochybností neznat hles,
jež v duši nesvár nítí,
– jen cítit, jak je krásno dnes,
a dýchat jen a žítí!

J A R O

Zem se kouří, slunce hřeje,
lesy hučí zpovzdálky,
bílou pěnou voda spěje,
líška pučí u ručeje,
křovím voní fialky.

Ani travka na pažitu
nepohne se od vánku,
všude klid, jen ku blankytu
plna vášně, plna citu
zvučí píseň skríváneků.

Slyš, to jako hudby znění
ve chrámové klenbě kdes,
s nímž u blahém vytržení
podzemského ze sklepení
letí srdce do nebes.

Hudbo, klide, krásu, jase,
žití ve svém klopotu!
jak to srdce rozpíná se
tobě vstříc – a po tvém hlase
v svém se řídí tlukotu!

Slunka zlaté pousmání,
bílý kvítek sněženky,
pták, jenž v hnízdo stéblo shání, –
jak to srdce letí maní
s ním, a všechny myšlenky!

V kvítek náhle porosený
celý blankyt nazírá –
a ten zrak náš zavlhčený
jaký svět, dřív netušený,
před námi to otvírá! –

Přírodo – v svém velkém žití
také nás máš v náručí, –
a kdo tvojím srdcem cítí,
byť i mřel v tom vlnobití,
– také žít se naučí!

V JARNÍ DEN

Den svitnul krásný, slunečný
po široširém kraji
a jeho černým úsměvem
se květy otvírají.

A zelená se osení
a žlutě pučí klestí
a skřivan vznáší od země
se k nebi s písni štěstí.

Ó, moje srdce, ty jsi též
tak plno touhy, vznětu,
ty také k slunci otvíráš
se jako jeden z květů.

V tobě jak v srdci skřivana
to chví se, touží, zvoní –
tys pták, tys květ – kéž celý svět
dnes cítil to jak oni!

LETNÍ VEČER

Teď ve mléčném soumraku
měkce usnul den
a zpod tažných oblaků
hvězdy září jen.

Skropen rosou, uzavřel
na lukách se květ,
nad oulem hučících včel
v sadu dřímá snět.

V srdci ztichly zápasy,
zdřímnul bol i stesk,
v nebes dáli, na časy
svitne tichý blesk.

Poslední, tam v chatce kdes,
zhasnul světla kmit;
od země až do nebes
dýchá mír a klid.

Chudým listím podjeseně
 chvěl se slunce paprsk dlouhý,
 na kmen, mechu do zeleně
 vrhal jasné, zlaté prouhy.

Kam pad zjara jenom chvíli,
 kde mu v létě listí brání,
 teď se milou září chýlí
 jako snivé pousmání.

Padni také v naše snění,
 paprsku ty snivý, dlouhý,
 když jsou v naší podjeseni
 list i květ už přelud pouhý!

Jaroslavu Vrchlickému

Na svahu stráně Láska spala
 a nad ní šípek odkvetal,
 nad čelem růže máku plála
 a svlačec vlas jí propletal.

U srdce trsek zvonků měla,
 u nohou modré střevíčky,
 k rtům rozevřeným sedla včela,
 pod víčky kvetly slzičky.

Květ šípku zvolna na ni splýval
 dřímotným větrem soumáním,
 pták na keři si pozazpíval
 a náhle zmlk jak před spaním.

Vše bylo jako ve zakletí,
 tak tiché, spící, bez hnutí,
 už nehnul vítr květnou sněť
 ni pták složenou perutí.

I nebeském se na blankytu
 plující oblak unavil
 a stín, jenž padl ku pažitu,
 motýla v květu zastavil.

A od země až k nebes báni
 jen ševel bylo doslychat
 jak v dřímotě: Spí Žití paní
 a vše, co jest, s ní musí spát.

VE HVĚZDNÉ VÝŠI

Vznesl se básník do říše dumy,
v soumraku zem jak se loučila s dnem,
nad lidské trampoty a bolestí tlumy,
jež chová žití v nitru svém.

Lehký jak orel prostorem vzlétal
výše a výš tam ve hvězdný svět,
zlatý prach mlžin křídloma smetal
a dále a dále spěl jeho let.

Co mu je země? – pochmurná báje –
Co lidských srdcí do sterých ran? –
v nebes chce nahlédnout odvěké taje
a nestane dřív, až u rajských bran.

Kol něho mléčná dráha se vine,
pod ním již svítí Orion,
a nad ním hvězdy zas jiné a jiné,
a letem závrtným k nim cílí on.

Výše a výše až ve hvězdy ony –
a letem myšlenky jich dosáhl již;
však nad nimi jiných zas miliony,
a bráně tajemství nebyl blíž!

Vtom se u dveří komůrky jeho
ozval tak divně žalostný hlas,
jak peruť ptáčete unaveného
když okna dotkne se v půlnoční čas.

Otevřel dvěře, v sukénce chudé
stálo tu děcko vtělený žal,
tvářičky ubledlé, ručky tak rudé
a v očích jen slzi se proudící val.

Postesko žalostně a ztichnulo rázem –
do síně padal soumravný šer
a básník v té chvíli vrátil se na zem
jak bleskem sražen z nebeských sfér.

Nevzalo chleba, když chtěl mu ho dáti,
jen ze rtů ubledlých ozval se hles:
„Nechte mne u sebe, chce se mi spáti,
nechte mne u lidí alespoň dnes.“

Ó lidská bído v podobě děcka,
v podobě každé jak obcházíš zem,
co je ta moudrost nebeská všecka,
dokud ten stesk je v oku tvém!

Tajemství nebes – co nám je vás třeba,
dokud zde musíme v mrákotách žít,
dokud zde nuzní nemají chleba,
dokud zde trpící nemají klid. –

Té noci, jak děcko dřímalo v klidu,
básník se v nebe nevrátil již; –
jen cítil, jak mírnil tu lidskou bídu,
že k nebeským branám – je na zemi blíž.

KDE JE MÁMA?

Dnes jí matku pochovali;
dítě z toho radost mělo:
jaktěživo nevidělo
tolik světél, tolik záře,
jaktěživo neslyšelo
muzikáře, písničkáře,
jako dnes tu zazpívali.

Kde je máma? –

Jak s tou bledou, klidnou lící
leží mezi květinama,
vzpomíná jí na světici,
tu s dvanácti hvězdičkama. –

Muzikáři, písničkáři
s květinami, světél září
odešli, a s nimi táta.
Napřed v rakvi šla ta svatá;
– ale ona nešla sama,
musili ji vyzvednouti,
jako svatou nesou k pouti
s mládenci a družičkama. –
Napřed v rakvi šla ta svatá;
– kde je máma?

V domě je tak ticho všady,
dítě chodí sem i tady,
z jizby na dvůr, do zahrady.
Všude sama!
Na dvůr jenom holub slétá,
v sadu ptáče zaštěbetá.
Kde je máma?

Přišla k děcku stará teta,
potěší, jak těšit umí;
beztohoť že nerozumí
taká droboť běhu světa:
„Tvoji mámu Bůh vzal k sobě,
tělo bude spát v hrobě,
nad ním bude růsti tráva; –
ale lehce se to spává,
když si duši vzal Bůh k sobě.“

„Kde je Bůh?“

„Tam nad hvězdama.
Andělů má svatých roje,
s nimi bude matka tvoje,
nikdy víc nepříjde dolů
na tu zemi plnou bolu.“

„Kde je Bůh?“

„Tam nad hvězdama!“

„A kdo, teto, bude s náma,
se mnou, s tátou, u nás, tady?“

„Bůh je všady –“

„Kde je máma –?“

KVĚTINĚ V PRÁZDNÉM POKOJI

Opadaná, zimomřivá
v prázdném stojíš pokoji;
venku zimní mlha táhne,
puklé okno tmí se, vláhne
v šedochladném závoji.

Jizba dechem nepohne se,
jen když vítr zavěje,
a ta prázdná pavučina,
která okno obepíná,
jako ty se zachvěje.

V síni hlesu neozve se
ani kroku na prahu;
všude tichost nemá, hluchá,
jenom časem snítka suchá
zvolna spadne v podlahu.

Venku zimní mlhy táhnou,
chvilkou slunce probleskne:
co se chvíš k té světla pruze? –
jako když se těžce, tuze
lidské duši zasteskne!

Co tak hledíš v koutek prázdný,
kam ta záře zakmitla?
jest to, jak by v zlatém jasu
upomínka jiných časů
v tobě byla procitla!

Marno! – jizbu osamělou
slunce na mžik pozlatí,
však ta líce vlídná, snivá,
oddaná a zádumčivá
v koutek se víc nevrátí.

Neozve se po podlaze
zvuk těch lehkých kročejí,
vláhu tobě nepřinese,
v listech tvých se nezatřese
rosa slzných krůpějí!

Nebude se více dívat
ven, kde zlatý luh se skvěl,
zlaté sny když táhly v letu
hlavou jí, a kolem květů
roj ti bzučel zlatých včel.

Nebude se více dívat,
když ten obzor zakryl mrak;
schýlila se jenom k tobě,
řekla: „Líp mi bude v hrobě
– leč je dobře také tak!“

Jen když slunce paprsk zlatý
zjara zaplál v listech tvých,
bylo jí, jako by včela
ještě jednou zabzučela
a pak zkrěhlá padla v sních.

Tak tu bylo klidno, smutno,
tam v té vaší světnici,
týdny, roky – leč vše míjí;
přišli pak a odnesli ji
odtud jako světici.

Přes váš práh nepadl dříve
lidské nohy ani stín;
teď si vzali, co jste měli,
na tebe jen zapomněli
a tu přízi pavučin. –

Opuštěná, zimomřivá
v prázdném stojíš pokoji;
opět sprchla snítka suchá,
venku mlha šedá, hluchá
vše v svém halí závoji.

LEDOVÁ KRÁLOVNA

Venku se chumelí, v síni je mráz;
probděla s děckem až v půlnoční čas.

V chudobných peřinkách, bílých jak sníh,
hoch ležel s horečkou na líčkách mdlých.

„Co se už tatíček nevrátí sem?“
„Nemůže, synáčku, kryje ho zem.“

„Co se mu nestýská, když je tak sám?“
„Ledová královna mu zpívá tam.“

„Proč zpívá, matičko? – pověz mi jen.“
„Aby měl sladký a klidný sen.“

„Když ty tak pláčeš, jak může spát?“
„Pošle si pro nás jedenkrát –“

Do oken vítr udeřil vráz.
„Neslyšíš, matko, Královnin hlas?“ –

Pohledla na dítě, pohledla ven:
„To vítr jen zadul do oken.“

A teď mi, děťátko, jen klidně lež,
matička znavená si zdřímne těž.“

V chudobných peřinkách, bílých jak sníh,
hošík si zastýskal a potom ztich.

A matku s dítětem už pojal sen;
sníh s větrem zašoumal do oken.

To nebyl vítr – to něčí dech
květ mrazný nadýchal na oknech.

To nebyl vítr – to v mlžině
se někdo dívá do síně.

Zasténal vítr? – Zapěl to hlas? –
teď okno se rozlétlo v jeden ráz.

A jako pára dechová
v síň vešla Královna ledová.

Sněhový závoj, v oku mráz,
ale tak sladký měla hlas. –

Matku i dítě pojal sen,
Ledová královna na ně dýchá jen.

Dýchá tak zticha a dech ten hned
jim na tvářích se mění v led.

A jako pírká, tich a tich,
za ní do síně vlétá sníh.

A jako květy z úběle
usedá spícím na čele. –

Ledová královna k nim chýlí skrání
a k srdci jim klade ledovou dlaň. –

A matku i dítě jímá sen.
A nikdo je nevzbudí, až v Soudný den.

VIDĚNÍ

Šel jsem luny za svítání
v háj, zelený háj,
slyšel jsem tam znenadání
hrát jak na šalmaj;
nevěřil jsem sluchu ani;
tich byl celý kraj.

Poslouchal jsem, šel jsem dále,
odkud zněl ten hlas,
líbezněj a zvučněj stále,
potom divě zas;
a ten hlas jak někde v skále
ozvěnou se třás.

Hned jsem myslil: Snad to mámí
lesních žen mne zpěv,
už jsem lesa průlinami
viděl jejich zjev
tam šerými pod skalami;
ve mně stydla krev.

Anebo to vyplašený
zpívá noční pták,
nebo snad jen vyděšený
sluch mne šálí tak?
Stál jsem u té skalní stěny,
nevěděl jsem jak.

Vtom ta skála rudě vzplála,
jak by to byl žár;
na ní bílá kaple stála,
dávňý, divný tvar,
nad ní dub jako ta skála
zvětralý a stár.

Toho dubu každým svazem
vítr třás, či běs?
projel kostmi jako mrazem,
ale nezahles;
i ten zpěv teď ztichnul rázem –
mrtvý byl ten les.

Šel jsem blíže, neviděná
moc mne táhla tam,
branka byla otevřená,
ale prázdný chrám;
u krypty jen byla žena
a já s ní byl sám.

Polo klečí, polo leží,
jako ten, kdo pad,
že jsem od kamene stěží
moh ji rozeznat,
jenž tu mrtvých spánek střeží; –
a z ní čísel chlad.

Měsíc oknem prokukoval,
měsícová zář
padala, já pozoroval
v kamennou jí tvář,
a její prst ukazoval
v kryptu pod oltář.

Mrtvé-li to, neb to žije?
musil jsem jít blíž. –
Vyskočila, dech mi pije,
objala mne již;
a já cítil kolem šíje
kamennou tu tíž.

Vzkřik jsem: Kletá moc to jaká
volala mne sem? –
Zasmála se: „Jen zpěv ptáka,
svalila mne v zem.
„Život ptáček, který láká.
Čihař smrt – ta jsem!“

Marii Šťastné

Ten starý park tam pod zámeckou věží
ve slunci poledním tak plný dumy leží.

Kol cesty zarostlé; již k pádu nachýleny,
se táhnou alejí lip vydoutnalé kmeny.

Habrové špalíry je vroubí z každé strany –
od těch dob rokoka jak jsou tak pocuchány!

Uprostřed jednoho – stín lip se táhne k němu –
ční Neptun zvětralý v rozpadlém vodojemu.

V zežloutlém lupení na trávníku a v mlázi
řad girland kamenných a puklé leží vázy.

A v listném zákoutí, kde větve prosychají,
rozbitý starý faun se s dryádkou svou tají.

Vše tu tak spuštěné a vyžilé a charé,
i samo slunce zdá se vybledlé a staré.

A přec tu zpívá pták, a v prázdném vodojemu
jak Neptun mračí se, – vine se svlačec k němu.

Tak svěží, porosen, tak jako z mlhy stkaný,
jak své jej krásce kdys dal šlechtic pudrovaný.

Své krásné „chère Doris“, již při slavičím pění,
jak plouskal vodojem, dal první políbení.

Své krásné chère Doris, jež tam na zámku s věží
s tím puklým srdččkem sto let již mrtva leží.

Ó kraji rozlehlý v šíř i v dál,
pln lučin zelených a zlatých klasů,
co štěstí a blaha bych ti přál,
jak ležíš přede mnou v slunečném jasu!

Jak ležíš přede mnou klidný tak,
jako by žalu nebylo v tobě –
každá ta chatka, kam stihne zrak,
jako by v kolébce dřímalo robě.

Jak by ji choval matčin klín,
tak sní tu v náručí doubrav a trávy
a nad ní nebes baldachýn
perutí holubí pne se tak smavý!

Ty nebe čistě! – jak ten tvůj dech
kraj celý kolébá v něhu a těchu,
z moře své krásy skanout nech
mír a svit štěstí pod každou tu střechu!

Prožil jsem své žití,
jak to mohlo býti,
jak to osud děl; –
jak to život velí,
jak to lidé chtěli,
– i jak sám jsem chtěl.

Svou žeň chtěl jsem sbírat –
nemoh jsem se vzpírat,
když mi řekli: Služ!
Sluha vůli ztrácí,
já hleděl své práci
ve tvář jako muž.

Chléb můj byl mi pánem,
večerem i ránem
jsem ho dobýval; –
ale jed jsem denně
jej tak spokojeně,
jak ho nejlí král!

Král kdyby byl třeba
děl: Můj je tvůj chleba –,
byl bych děl: Ty chceš!,
leč kdyby děl v zbroji:
Duše tvá je mojí –,
byl bych řek: Ty lžeš!

Tvá je moje skýva,
střecha, jež mne skrývá,
 dech, jenž hruď mi dme; –
ale moje snění
při lopotě denní,
 králi, to je mé!

Člověk pán je země,
hlas však praví ve mně:
 Lidí pán je Bůh!
Jemu do objetí
pán či nepán letí:
 nesmrtelný duch.

A když ve dni tuhém
kráčím za svým pluhem,
 dlaň má neklesá:
slyším země kůru,
jak svá prsa, vzhůru
 sténat v nebesa.

V čelo moje smělé
jak v ty líchy hnědé
 padá svit a stín; –
tak žijeme denně
spolu spokojeně,
 matka zem – já syn!

Brázdy pot můj pijí,
se shrbenou šíjí
 mám je přece rád; –
znám svou matku hroudu!
– já v ní do dne soudu
 budu klidně spát.

POLE

Pole, žírná pole
v širém českém kraji,
jak se vaše hnědé brázdy
zjara zelenají!

Jedny zelenají,
na druhých se oře,
za pluhem si orač zpívá,
skřivánek nahoře.

Od vesnice k vísce,
přes ty bílé dvory
ležíte tu klidná, svatá
až v modravé hory.

Lány podle lánů,
obrovitá těla,
jak by z nich ta rodná síla
vyskočiti chtěla!

A když přijde léto,
pohoda a časy,
rozvlní se jako moře
plné, zlaté klasy.

Pšenice a žito,
až je milo zraku,
jen ty dlouhé meze hoří
od vlčího máku.

A slunéčko svítí
do stříbrné rosy,
v lukách tluče pěťpenězka,
v žitě zvoní kosy.

Všude je to velké
boží požehnání;
kdož by tady nepracoval
v soumrak od svítání!

V soumrak od svítání
v potu na té roli,
s úrodou když plné vozy
vjíždí do stodoly!

Zde teprv ten orač
ohlédne se plaše:
Ach, vy žírná, česká pole,
že vy nejste naše!

Přejede si čelo,
v šeru tichne víska –
a tam z dálky nad horami
na časy se blýská!

SVÉ DCERUŠCE,
KDYŽ JÍ BYLO ŠEST LET

Chci, abys se pousmála, směj se, směj;
jako z doubrav listné sluje
hrdlička když zacukruje,
smích tvůj zní, jak slyším jej;
jako v doubrav stinné mlázi
slunce zlatou pršku hází,
tak ten úsměv ozařuje
dětinný tvůj obličej.

Chci, abys se pousmála; – šest ti let;
a ten čas je u dítěte
jako poupěti, než vzkvete,
jako motýlu, než vzlét.
– Rozumujem? – co že s námi? –
ba – toť jako perličkami
mladé listí u poupěte
když poseje v máji led.

Chci, abys se pousmála; – mám ti přát?
tedy přeju: pomněnkový
ten tvůj zrak ať všem vždy poví,
co v něm nyní vidím plát; –
vše, co si jak děcko přeješ –
Ty se moudrosti mé směješ?
– tedy světa mudrosloví
tak se doved' vždycky smát!

Chci, abys se pousmála, – přeju víc:
kouzelníka, čaroděje
v prsou máš, ať v žití seje
pohádek ti na tisíc; –
toť tvé srdce – ono samé,
věř, že v žití neoklame,
jeho snům ať vše se směje,
ony zbudou – když už nic!

Chci, abys se pousmála, – svět se mrač;
jako z doubrav listné sluje
hrdlička když zacukruje,
z žití slyšet smích a pláč. –
Děcko mé! – ač prosta hříchu,
trpět budeš, vím – však v tichu
usměj se, ať vše se ssuje,
trp! – však plakat? – proč a zač?

MEZI KVĚTY

Já mám tě učit kvítka znáti,
ty moje dcerko rozmilá,
jak na lukách a na souvrati
a na mezích se rozvila?

Ty lítáš travou jako včelka
od květu v květ a sem a tam:
spíš ty jsi moje učitelka,
já nevím, co ti říci mám.

Já řekl bych ti květů jména,
leč všude jinak zve je svět –
však ty jsi jimi ověnčena
a líp jim umíš rozumět.

Neb tebe blaží jejich krása,
až na líčkách máš červánek,
a tvoje velká radost já sá
jim vstříc jak ráno skřivánek.

A zrak ti září mákem plana
a na tvých rtech je zvonků smích,
až těmi květy obsypána
v nich usneš – sama jeden z nich.

ÚSMĚV

Když svět mne znavil honbou svou a lhaním
a štěstí zdá se mi jen planá báj,
po níž se bojem, touhou marně sháním,
dvě malé ručky jsou můj celý ráj.

Dvě malé ručky měkké, teplé, bílé,
jež kolem šíje se mi ovinou,
dvě světlé oči, které se tak mile
zahledí v moje s prostou nevinou.

Kde rána, která teď by zabořila,
kde lidský hněv, jež hněvem splácel bych,
kde propast žití sebevíce stmělá,
již neozářil by ten dětský smích? –

Jak stíny noci mizí chmura z líce,
když do nich čistý paprsk jitra pad,
a třeba duše chtěla sebevíce
si nad vším zoufat, musí milovat!

A není tíže, již bych nerad nesl,
neb cítím každým srdce záchvěvem,
že kdybych stokrát mdlobou pod ní klesl,
vždy zvednu se tím dětským úsměvem.

HELENĚ

Na čele tvém je poklid sám
a na tvých rtech je dětský smích,
a na tvé líci není klam
a ve tvých očích není hřích.

Jsi mezi námi jako květ.
A když tě vidím, jsem si jist,
že z moře vin, v němž tone svět,
jej zvedá k Bohu ten, kdo čist.

VEČER

V černý vlas tvé drahé hlavy
skrývám líc svou dnes,
ze světa k nám hlučné vřavy
nedoléhá hles,
z jeho bojů, jeho slávy –
jeho žal, ni ples.

V krbu zvolna oheň hoří,
v pokoj lije svit,
na zdech matné stíny tvoří
jeho rudý kmit,
záře v stín, stín v zář se noří –
kdo má zvítězit?

Na tvé dumné čelo padá
stín a záře zas,
jako v letní večer v lada
padá stín a jas,
jako v oku, když se skrádá
slza z temných řas.

Co ten úsměv značí jasný?
co zas povzdech ten?
Ó, jest blaho – jeden krásný
v žití prosnít den!
Ó, jest muka vědět, šťastný
že to jenom sen!

V naše dlaně Čas, jak pílí,
hodí jeden květ,
hodí květ nám stříbrobílý,
pak ho žádá zpět –
i ať srdce puká, šílí,
– dá ho naposled!

A ty ve své duši snivé
tušíš roků běh,
cítíš, pozděj nebo dříve
že zbude jen vzdech;
jedno srdce zbude živé,
druhé skryje mech.

V jednom srdci divé lkání,
v druhém klid a chlad,
jedno srdce: „Na shledání,
lásko!“ – bude lkát,
druhému o lásce ani
nebude se zdát.

Nemysli! – Na tvou tvář
chci mít dnes jen jas,
ať mi plným proudem září
v duši svět pln krás –
vposled stín ať světlo zmaří
– světlo má svůj čas.

Zde! – to vřelé políbení
dnes! – nač příští den?
dnešek náš a zítřek není,
štěstí hostem jen, –
a byť přišlo jenom v snění,
dnes nám stač ten sen.

SVÉ SPÍCÍ ŽENĚ

Na čele klid, na prsou ruce spjaty –
ten spánek tvůj tak blahý jest a svatý.

A jako nevinného děcka spaní
je klidno hluboké tvé oddychání.

Jak od sebe v ten mžik jsme oddělení!
já v bdění, ty v tom všeho zapomnění.

Myšlení osten cítím a dne tíží,
tvůj duch je prost všech okovů a mříží. –

Kde klidu mžik, se ptám, v tom světa víru?
tvá celá bytost dlí v náručí míru.

Kde Bůh? se ptám; – svět celý nemůž říci,
a ty tak blízko mne mu patříš v líci.

VÍTR V LISTOPADU

Duj si, větre, duj,
bij nám do oken –
ať si venku zimou strašíš,
zpod krovu nám nezaplašíš
letní, květný sen.

Trhej venku list,
cuchej pozdní květ –
zde, v té naší jizbě malé
bude to kvést neustále,
třeba venku led.

My jsme tady dva,
žena má a já,
děcko naše, to je třetí,
k nám dnes, větre, nedoletí
smutná píseň tvá.

Kvíli si a duj
v našich oken mříž;
čím to divěj zaburáci,
přitulíme se jak ptáci
jenom k sobě blíž.

A kdo poslouchá
jako my tě dnes,
smuten-li, v tu jeho bídu
kousek štěstí, trochu klidu
také jemu nes!

DĚTEM

Na vašich tvářích usmívá se svět –
a život plný slunečného jasu
tam nevrhá ni stínu všech svých bēd,
vše splývá v čistou, nezkalenou krásu.

Vy květem jste na žití pustině
vonným a plným nejčistšího pele,
tak prosty, pravdivy v své nevině,
s tou bezstarostností na jasném čele.

Kdo může, děti, vám se přiblížit
s myšlenek chladnou, pitvající řečí?
zde proudí, žije, mluví jenom cit,
zde nahé srdce – a to mozku větší!

Neb ač vás, žel! – učíme životu,
my od vás žít bychom se učit měli:
těch vašich prostých srdcí tlukotu
a všemu, co jsme z dětství zapomněli!

Neb vy jste čisty – my jsme rmut a prach
a naše srdce pokryta jsou ledem,
my předstíráme práci a sta snah,
však žít a lidmi býti nedovedem.

Sníť asket o nebesích ve svých snech,
myslitel zkoumá blaha lidstva taje,
a blízko tak – ve vašich úsměvech
dlí celý odlesk ztraceného ráje.

MLADÉ ZPĚVAČCE

Anně Veselé

Svou duši netrať v cetkách malicherných,
jež v umění ne zlatem jsou, – však škvárem,
jenž tráven nesvatým a všedním žárem
se rozpadává v popel troudů černých.

Chci v umění Tě vidět z oněch věrných,
kdož v modrojasu, jako skřivan jarem
zpěv nebi vracejí jim daný darem,
až v nebes tůních zniknou bezeměrných.

Chci vidět Tě v tom čistém, dívčím zjevu,
jenž svěcen uměním jest nejskvělejší. –
Tvůj zpěv ať srdce teskná ukonejší
a srdce vinou těžká vznese k výši.
Buď zpěv Tvůj modlitbou – ať Bůh ji slyší,
jak bílých andělů naslouchá zpěvu.

ADOLFU HEYDUKOVI

7. června 1885

Tvůj život pln byl růží červnových,
jak růže jsou: tím nachem krve žhoucí,
tou vonnou mhou a démanty se skvoucí
a plny také ostnů trnových.

Tys jimi obsypán byl, příteli,
sám jako růží keř v měsíčním jase
a v něm jak list se chvěje, – věčné kráse
Tvá celá duše vstříc se tetelí.

A každý záchvěv ten a každý list,
i ten, jenž ostnem k srdci zraněnému
se tiskne zle, – byl písni lidu Tvému,
a Tys ji pěl tak velký, prost a čist!

A v český luh, jak lístky po vánku,
se nesou písňe, jimiž hruď Tvá vzkvítá.
Viz, pěvče! – naši vlasti jitro svítá!
to Tvé jsou růže tam v tom červánku.

V PROUDU ČASU

Vše vznikat musí, žít a hynout,
a každá bytost má svůj čas,
a obejdouc kruh svého bytí
co prach se ve prach vrací zas.

Však velký Čas jest jako moře,
on nestárne, je věčně týž,
na jeho prsou my jsme vlny,
jež zvedají se výš a níž.

On námi hází, blýská, hraje,
vln roj vždy dále pospíchá –
což jemu, vln že tisíc mizí?
on tisíc jiných rozdmýchá.

A klidným, velkým dechem moře
on pozvedá svou mocnou hruď,
dí vlně nové: Zableskni se,
a utonulé: Tichá buď!

Dí vlně nové: Hoň se chvíli,
však musím zas tě z prsou stráž –
leč ty, i ta, jež utonula,
jste všechny mého nitra část.

Jste dítky mé, a pouhé zdání
jest to, že něco zahyne,
jest stejně věčným slunce, tráva
i brouk, jenž na ní spočine!

Jest stejně věčnou mladá růže
i rosná na ní čelenka,
jak rudá hvězda na obloze
a letící k ní myšlenka!

Jest stejně živ a neúmorný
od oné hvězdy každý svit,
a neúmorné v lidské duši
jest každé hnutí, každý cit.

A nepřišel-li slovem k světlu
neb činem, beze stop-li shas,
to zdá se jen: já v bytost jinou
a mocněji ho vdechnu zas.

Jen tvar, však žítí není jiné,
to od věků je zrozeno,
nač lkát, že vaše jméno zhyne,
též jiným žít je souzeno!

A žítí budou vaší krví,
jich tělem vašich těl je prach,
a cítit budou vaším citem,
a žít ve vašich myšlenkách.

Vše vznikat musí, žít a hynout,
a každá bytost má svůj čas,
však zhyne-li, to jenom v roli
své zrní sype zralý klas. –

SPASITEL

Pod bičem katů k smrti znaven stoje,
jak na kůl Tebe přivázali, Kriste,
když k nebi obracel jsi oči svoje,
chovaje světa spásu v duši čistě,

kdo, kdybys náhle přemožen jsa bolem
byl zvolal: „Utýrán jsem hroznou mukou,
kdos vyproš' mne!“ – , kdo z těch, již stáli kolem
v lání a němí, byl by pohnul rukou? –

V dál rozprchnul se sbor Tvých apoštolů
a všedně cestou svou šel Jeruzalém,
Pilát si ruce umyv, zased k stolu,
jen matka Tvoje umírala žalem.

A kupčák stál jak jindy ve svém krámu,
a lichvář čítal vyzískanou minci,
a kněz ze svého boha těžil v chrámu,
a luza povídala – o zločinci.

Tak bylo to! – Kdo byl by pohnul rukou,
kdybys byl zvolal: „V pravdě jsem Syn boží!“,
chlap špinavý odpln' nad Tvou mukou,
hloub byl by srazil korunu Ti z hloží.

A luza, jako dnes, vyvrhlá pěna,
byla by neviděla spásu, Tebe,
ni Moudrost, sama sebou oslepená,
– jak ze stěžejí zem pozvedáš v nebe!

ŽIVOT

Jest život vše! – vše člověku je Dnes,
vědomí dechu, jsoucnosti a zdraví,
že patří nám ten žití velký ples,
že sajem teplo, voníme dech trávy,
že zvuk je náš a naše že je světlo
i krapet nadšení, jež do duše nám slétlo. –

Zítřka! – my steleme je růžemi
a snad je na rakev nám budou klásti;
zítra ty naše tepny oněmí,
a sbohem, světlo, hudbo, slávo, slasti! –
V snech tonem dnes – snem ani nejsme zítra –
mluv básník si a mudřec toč to zchytra:
Dnes umřel Caesar – hrstka prachu zbývá,
a žebrák hoch, jda kolem, zpívá, zpívá. –

OSUD

Vstříc osudu kráčíme nocí, dnem,
a zdráháme se jít, však jdeme a jdeme.
On čeká pokojně na místě svém.

Jdeme cestou trnitou a jdeme květem luk,
jásáme rozkoší a tonem v moři muk.
On čeká pokojně a napíná svůj luk.

On není zákeřník, on volá na nás v dál
a jeho vážný zrak se nikdy neusmál,
když od tetivy šíp se do srdce nám vklál.

Pak chladným štítem svým pokryje tváře nám
a hroby zarůstí dá polním květinám
a přeje si, jak my by už byl mrtev sám.

ZIMA

Trochu jara, trochu léta,
trochu slunce s nimi –
můžeš čekat spokojeně
na příchod své zimy.

Trochu mládí, trochu lásky,
trochu snů a blaha –
vždyť pak dál to lidské štěstí
ani nedosáhá!

Větev květem obalená,
vichřice ji zcuchá, –
zůstaneš-li neulomená,
zbudeš větev suchá.

A těch listů tolik spadlo,
než zavál dech zimy,
že se ti až pozasteskne
ležet vjedno s nimi.

V NOČNÍM TICHU

Noční ticho nepohnuté, po únavě, marném boji
ulehlo si těžkým křídlem v jizbu mou a v duši moji.

Lampa svítí, hledím, v kouty zemdlené jak světlo lije,
hledím v stíny, jak se hatí, slouchám, jak mi srdce bije.

Zvolna, ztěžka a zas náhle, jako zvon když zvoník staví,
krok jak chodce zpozděného rychlý a zas vrávoravý.

Neptám na to se, co bylo, na to, co má ještě býtí, –
slouchám jen, jak naslouchají ti, jež unavilo žití.

A přec slyš! – ať zvolna, bouřně, tep co tep jde srdce dále;
a teď tluče: Cože zoufáš, člověče ty víry malé? –

Slyš, jak srdcí miliony v té se chvíli třesou, chvějí
o mžik blaha, klid, kus chleba, včera, dnes – a v beznaději!

V osamělé jizby hluchá noc svou šerou peruť chýlí, –
zavolej tam jako k bratřím: Vzhůru, mějte k žití síly!

Na bojišti světa platí víc než sténost kvílných hlasů
jeden vzkřik, jenž ve sluch mroucích volá vítězství a spásu.

Jedno slovo vítězící neutichne bez ozvěny,
k slabým jako anděl spásy přichází ve prázdné stěny.

K nim se kloní, novou sílu vlévá v tepny zmdlévající,
a kdo zoufal, hle, jak v temno s úsměvnou se dívá lící.

A ty, kdo jsi malé víry, slyš, co hlas ti v prsou říká:
Ani tlukot nejslabšího srdce v prázdno nezaniká.

Každé jeho udeření, ať se třese, ať se chvěje,
jako duše uondaná tluče nebes na veřeje.

Jako duše uondaná, která právě vzlétla k výši. –
Dole země nedoslýchá – ale Bůh ten tlukot slyší!

NA PODZIM

Mé jaro přešlo
a léto s ním
a vítr duje
už na podzim.

Zhluboka duje
přes pláň i sráz,
v hlasu má smutek
a v dechu mráz.

Však v duši moji
se nevkrádá,
tam kvete čarovná
zahrada.

Mnohý tak odkvet
mi v žití stvol,
já střídal je všechny,
i slast i bol.

Ať v jitru mi lásky,
ať na hrobech kvet,
když zvad, já neuměl
naň zapomnět. –

A vítr-li duje
přes pláň i sráz,
v mé duši ten každý
květ pučí zas.

A voní a rosy
se krůpějí skví –
jde přes něj vzpomínek
dech májový.

A málokdo měl jich
v svém jaru, to vím,
co já květů v duši
měl na podzim.

V LISTOPADU

Juliu Zeyerovi

Teď ubledlá, nádherná léta sláva
ku hnědé prsti znavena se chýlí,
v ukřehlé ruce poslední květ bílý,
a zrakem, jenž se bolně pousmává.

A jednu po druhé své zdoby skládá –
lupení nach ve zlatoskvoucím vlasu,
ocún, jenž růžověl se v jejím pasu,
a rosné perly, jež tak měla ráda.

Sbor pěvců svých v dál poslala už dříve,
by mohla sama zmírat se svým bolem
něma a klidna, bez ohlasu kolem,
jen s upomínkou krás v své duši tklivé.

A do komor a zásobáren lidí
a v doupě zvířat složila své břímě
těžkého ovoce, by žili v zimě,
když její dlaň už nikdo neuvidí.

A vítr sklátí ji svým mrazným šlehem
a její vlas pokryje jinovatka
a z líce prchne žití něha sladká
a srdce utichne pod bílým sněhem.

MATCE ZEMI

Janu Veselému

V své lůno přijmi nás, ó Matko země,
až shasne to, co v nás se zove žití,
jak suchý bereš list neb zvadlé kvítí.

Tys dala vše, a vše se k tobě vrací;
květ neptá se, zdaž znov se porozvije,
a list na ňadrech tvých pokojně hnije.

My nevíme, zda víc jsme, nebo méně,
však ty jak máš si vlídně vedeš s nimi
a měkce pokrýváš je sněhem zimy.

Z nich jarem necháš nové klíčit sémě –
Ó Matko! – jen jak je, v té žití práci
nech být nás, mřít, – nech čekat spokojeně.

SELSKÉ PÍSNĚ A ČESKÉ ZNĚLKY

1889